

rope
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

002109

Repertoriumnummer 2017/4189
Datum van uitspraak 8 mei 2017
Rolnummer 2012/AR/2489

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op	op	op
€	€	€
BUR	BUR	BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

- Eindarrest
- Intellectuele eigendom
  - Marktpraktijken
  - Afstand van hoger beroep

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

eerste kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000852381-0001-0015-01-01-1

2012/AR/2489

de vennootschap naar het recht van de staat Delaware **ROVI GUIDES INC.**, voorheen UNITED VIDEO PROPERTIES INC., met vennootschapszetel gevestigd in de Verenigde Staten van Amerika, te 94070 San Carlos (California), 2 Circle Star Way en die het geding ingevolge fusie vrijwillig heeft hervat;

appellante,

vertegenwoordigd door mr. Bruno Vandermeulen in eigen naam en tevens loco mr. Domien Op de Beeck, samen met mr. Auriane Schockaert, allen advocaat te 1050 Brussel, Louizalaan 235 bus 1;

tegen het vonnis van de waarnemend voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 3 april 2012, zetelend zoals in kort geding, bij toepassing van de artikelen 2 en 3 van de wet van 6 april 2010 met betrekking tot de regeling van bepaalde procedures in het kader van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming, alsmede de Belgische Octrooiwet van 25 maart 1984, aldaar gekend onder nr. A.R. A/11/05443;

tegen:

NV TELENET, met vennootschapszetel gevestigd te 2800 Mechelen, Liersesteenweg 4 en ingeschreven in de kruispuntbank der ondernemingen onder nr. 0473.416.418;

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mrs. Stijn Debaene & Hakim Haouideg, beiden advocaat te 1040 Brussel, Louis Schmidtlaan 29 bus 15 (ref.: 45921.00041);

* * * * *

Gelet op het vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 3 april 2012, betekend op 10 mei 2012, alsmede het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie van dit hof op 27 augustus 2012.

┌ PAGE 01-00000852381-0002-0015-01-01-4 ─┐

1. Feiten en voorgaande

Wat de feiten en voorgaande betreft, verwijst het hof naar het vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 3 april 2012.

Op 26 januari 2015 heeft dit hof in een parallelle zaak rond EP'209 volgende twee prejudiciële vragen gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

- “1. Verzetten de begrippen van artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn “redelijke en evenredige gerechtskosten en andere kosten” zich tegen de Belgische wetgeving die de mogelijkheid biedt aan de rechter om rekening te houden met welbepaalde specifieke kenmerken eigen aan de zaak en die een systeem van gevarieerde forfaitaire tarieven vooropstelt inzake kosten voor de bijstand van een advocaat ?*
- 2. Verzetten de begrippen van artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn “redelijke en evenredige gerechtskosten en andere kosten” zich tegen de rechtspraak waarbij wordt geoordeeld dat de kosten van een technisch raadgever enkel verhaalbaar zijn in geval van een fout (contractueel of buitencontractueel) ?”*

Bij arrest van 28 juli 2016 van het Hof van Justitie werd het volgende voor recht verklaard:

“(…)

Het Hof (Vijfde kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 14 van richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale regeling zoals die in het hoofdgeding, op grond waarvan de verliezende partij in de proceskosten van de in het gelijk gestelde partij wordt verwezen, die de rechter die deze verwijzing in de kosten moet uitspreken de mogelijkheid biedt om rekening te houden met de specifieke kenmerken van de bij hem aanhangige zaak en die een systeem van forfaitaire tarieven behelst voor vergoeding van de kosten voor de bijstand van een advocaat, mits die tarieven waarborgen dat de kosten die de verliezende partij moet dragen, redelijk zijn, hetgeen aan de verwijzende rechter staat om na te gaan. Artikel 14 van deze richtlijn verzet zich echter tegen een nationale regeling met forfaitaire tarieven die, wegens te lage maximumbedragen, niet waarborgen dat minstens een significant en passend deel van de redelijke kosten van de in het gelijk gestelde partij door de verliezende partij wordt gedragen.*
- 2) Artikel 14 van richtlijn 2004/48 moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen nationale voorschriften op grond waarvan de kosten van een technisch raadgever slechts worden vergoed in geval van een fout van de verliezende partij, voor zover die kosten rechtstreeks en nauw verbonden zijn met een vordering in rechte die ertoe strekt de eerbiediging van een intellectuele-eigendomsrecht te waarborgen.”*

Op 14 september 2016 heeft ROVI GUIDES INC. afstand van hoger beroep gedaan.

2. Standpunten van partijen

2.1. De appellante vraagt bij conclusie gemaild op 8 februari 2017 om de kosten in deze zaak als volgt te begroten:

- wat betreft de kosten voor bijstand door een advocaat in eerste aanleg:
  - ° vast te stellen dat het onderscheid tussen in geld waardeerbare vorderingen en niet in geld waardeerbare vorderingen zoals gemaakt in het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat geen grondslag vindt in artikel 1022 Ger.W. en niet verenigbaar is met artikel 14 van Richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten;
  - ° vast te stellen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van 28 juli 2016 voortvloeit dat artikel 1022 Ger.W., door te voorzien in een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij, verenigbaar is met artikel 14 van Richtlijn 2004/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten;
  - ° vast te stellen dat dit hof omwille van artikel 1022 Ger.W. niet vermag om zelf hogere rechtsplegingsvergoedingen op te leggen dan degene die de Koning heeft vastgelegd, en de appellante derhalve te veroordelen tot de maximale rechtsplegingsvergoeding voor vorderingen met een waarde tussen 500.000 EUR en 1.000.000 EUR overeenkomstig het Koninklijk besluit van 26 oktober 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat, zoals van toepassing op de dag dat de appellante via haar afstand van beroep een definitief einde stelde aan het geschil, *i.e.* september 2016;
- wat betreft de kosten voor bijstand door een advocaat in hoger beroep:
  - ° voor recht te zeggen dat de geïntimeerde onredelijk handelde door kosten te maken voor de instaatstelling van het hoger beroep in plaats van een definitieve uitspraak van de Technische Beroepskamer af te wachten, en daarbij een onredelijke situatie veroorzaakte die nodeloze kosten voor partijen met zich meebracht;
  - ° de appellante derhalve te veroordelen tot een minimum rechtsplegingsvergoeding voor vorderingen met een waarde tussen 500.000 EUR en 1.000.000 EUR;

in ondergeschikte orde:

de appellante te veroordelen tot dezelfde rechtsplegingsvergoeding als deze die het hof zal toekennen voor de procedure in eerste aanleg;

- wat betreft de kosten voor technische bijstand door een octrooigemachtigde:

- ° vast te stellen dat de kosten van de geïntimeerde voor technische bijstand door haar octrooigemachtigde in deze procedure, waar de geldigheid van het ingeroepen octrooi moest bepaald worden, en waarvan de terugbetaling aan de in het gelijk gestelde partij niet mag afhankelijk gesteld worden van een fout krachtens het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 28 juli 2016, deel uitmaken van de procesrechtelijke kosten, gemaakt met het oog op het uitoefenen van het recht op verdediging, en ten gevolge niet afzonderlijk verhaalbaar zijn naast de advocatenkosten, maar zich binnen de perken van de artikelen 1017 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek bevinden en er derhalve mee moeten worden samengevoegd;

in ondergeschikte orde:

- ° voor recht te zeggen dat de kosten van de geïntimeerde voor haar octrooigemachtigde in deze procedure, waar de geldigheid van het ingeroepen octrooi moest worden bepaald, en waarvan de terugbetaling aan de in het gelijk gestelde partij niet mag afhankelijk gesteld worden van een fout krachtens het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 28 juli 2016, deel uitmaken van de procesrechtelijke kosten, gemaakt met het oog op het uitoefenen van het recht op verdediging, en zich binnen de perken van de artikelen 1017 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek dienen te bevinden;
  - ° de appellante derhalve te veroordelen tot een afzonderlijke, doch identieke vergoeding als die voor de bijstand van een advocaat;
- wat betreft de kosten van betekening:

de appellante te veroordelen tot een niet-betwist bedrag van 1.544 EUR, nl. de helft van de kosten van vertaling en betekening van de twee vonnissen in eerste aanleg.

2.2. De geïntimeerde vraagt bij conclusie gemaïld op 16 januari 2017 om:

- wat betreft de kosten van de octrooigemachtigde:

de appellante te veroordelen tot betaling aan de geïntimeerde van het bedrag van 63.804,25 EUR;

- wat betreft de advocatenkosten:

de appellante te veroordelen tot betaling aan de geïntimeerde van een bedrag van 263.171,13 EUR;

- de appellante te veroordelen tot betaling aan de geïntimeerde van de kosten voor vertaling, betekening en uitreiking van het vonnis in eerste aanleg begroot op 1.593,41 EUR.

3. Beoordeling

Voorafgaandelijk

Bij akte neergelegd ter griffie op 19 september 2016 heeft de vennootschap naar het recht van de staat Delaware, ROVI GUIDES INC., het geding hervat.

Het hof neemt daar akte van.

3.1. De advocaatkosten voor de procedure in eerste aanleg

De eerste rechter:

Bij vonnis van 3 april 2012 van de rechtbank van koophandel te Antwerpen werd de vordering tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding naar de rol verzonden voor verdere behandeling na de oppositieprocedure hangende voor het Europees Octrooibureau.

De geïntimeerde:

De geïntimeerde vordert voor de procedure in eerste aanleg een bedrag van 180.738 EUR aan advocaatkosten.

Zij stelt zich de vraag of bij de kostenveroordeling wel toepassing dient gemaakt te worden van de forfaitaire tarieven uit de Belgische regelgeving of dat deze forfaitaire tarieven dienen te worden gepasseerd wegens strijdigheid met het unierecht.

De geïntimeerde benadrukt dat:

- de door haar teruggevorderde advocatenkosten redelijk zijn;
- de Belgische wettelijke regeling het evenredigheidsvereiste niet respecteert;
- de forfaitaire tarieven buiten toepassing dienen te worden verklaard en de appellante dient veroordeeld te worden tot terugbetaling van al de redelijke advocatenkosten.

De appellante:

Volgens de appellante wringt de wet niet met artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn maar wel het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007.

De stakingsvorderingen in een octrooigeschil zijn volgens de appellante steeds in geld waardeerbaar. De vraag rijst dan ook wat de waarde van de vordering hier is.

De appellante is van mening dat het hof geen vergoedingen *contra legem* kan toekennen. De Handhavingsrichtlijn heeft volgens haar geen rechtstreekse werking. Zij moet door een lidstaat worden omgezet opdat de geïntimeerde daar rechten kan uit putten.

Het hof kan geen kosten toekennen voor de discussie over de kostenbegroting.

Het hof:

- a) Artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn en het Belgische forfaitaire systeem van rechtsplegingsvergoeding

Uit het antwoord op de eerste vraag – zoals hiervoor weergegeven – leidt het hof af dat het Hof van Justitie van de Europese Unie bij arrest van 28 juli 2016 voor recht verklaart dat artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn zich niet verzet tegen een nationale regeling zoals in België is voorzien.

Het systeem van forfaitaire tarieven moet evenwel waarborgen dat de kosten die de verliezende partij moet dragen redelijk zijn, hetgeen aan de rechter toekomt om te beoordelen.

Artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn verzet zich volgens het Hof van Justitie wel tegen een systeem met forfaitaire tarieven wanneer daardoor geen significant en passend deel van de redelijke kosten door de verliezende partij wordt gedragen.

De geïntimeerde vraagt om de appellante te veroordelen tot een bijdrage in de advocatenkosten die significant meer bedragen dan de forfaitaire tegemoetkoming zoals vastgelegd bij Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007.

Voor de procedure in eerste aanleg vordert zij 180.738 EUR en voor de procedure in hoger beroep 73.543,63 EUR + 10.000 EUR provisioneel.

Ter terechtzitting van 13 februari 2017 heeft zij het totaal van advocatenkosten definitief begroot op 263.171,13 EUR.

In de visie van de geïntimeerde zou het Belgische systeem in onderhavig geval niet richtlijnconform zijn. Zij zou immers *geen significant en passend deel van de redelijke kosten* vergoed krijgen.

Nochtans kan dit volgens het hof niet betekenen dat de appellante tot meer dan de forfaitaire bedragen vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 zou kunnen worden veroordeeld, om volgende redenen:

Krachtens artikel 189 van het EEG-Verdrag (Verdrag betreffende de Europese Unie van 7 februari 1992) is een richtlijn verbindend ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij is bestemd. Aan de nationale instanties wordt de bevoegdheid gelaten om vorm en middelen te kiezen.

Uit de rechtstreeks werkende bepalingen van een richtlijn kan een particulier enkel rechten putten ten laste van de staat die hetzij verzuimt de richtlijn binnen de gestelde termijn om te zetten, hetzij dit op een onjuiste wijze doet.

Het arrest van het Hof van Cassatie van 14 januari 2016 (Nr.F.14.0015.N) waar werd geoordeeld dat uit de primauteit van het unierecht volgt dat de rechter voorrang moet geven aan de bepaling van een richtlijn boven een daarmee strijdige bepaling van nationaal recht en dat hij deze laatste bepaling buiten toepassing moet laten, betrof een geschil tussen een lidstaat (de Belgische staat) en een particulier en m.a.w. de verticale werking en niet de horizontale werking, zoals hier het geval is.

Richtlijnen hebben geen horizontaal effect (cfr. Hof van Justitie 24 januari 2012, C-282/10 – par. 42 en Hof van Justitie 15 januari 2014, C-176/12 – par. 36).

De geïntimeerde kan zich hier niet rechtstreeks op artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn beroepen om af te wijken van de forfaitaire bedragen zoals vastgesteld bij Koninklijk Besluit.

Artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn bepaalt dat de lidstaten er zorg voor dragen dat, als algemene regel, redelijke en evenredige gerechtskosten en andere kosten die de in het gelijk gestelde partij heeft gemaakt, door de verliezende partij zullen worden gedragen, tenzij de billijkheid zich daartegen verzet.

Artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn kan daarom ook geen rechtstreekse werking hebben.

De zaken Bellone en Ruiz (Hof van Justitie van 30 april 1998 en Hof van Justitie van 28 maart 1996) waar het ging om een uitsluiting van de nationale regels wegens strijdigheid met de richtlijn, waren verschillend met onderhavige zaak.

In onderhavige zaak verleent artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn aan de geïntimeerde geen eigen vorderingsrecht.

Het nationale recht moet wel zo veel mogelijk in overeenstemming met de bepalingen van de richtlijn worden uitgelegd.

De vereiste van een richtlijnconforme uitlegging van het nationale recht is inherent aan het systeem van het Verdrag, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie bij de beslechting van het bij hem aanhangige geschil te beslechten.

De nationale rechter dient echter binnen zijn bevoegdheden te blijven.
De nationale rechter mag niet *contra legem* oordelen.

Artikel 1017 Ger.W. bepaalt dat ieder eindvonnis de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwijst, onverminderd de overeenkomst tussen partijen, die het eventueel bekrachtigt.

Artikel 1018 Ger.W. bepaalt dat de kosten omvatten (...) de rechtsplegingsvergoeding zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W.

Artikel 1022 Ger.W. bepaalt dat de rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Ditzelfde artikel geeft de bevoegdheid aan de Koning om (na advies) de basis-, minimum- en maximumbedragen van de rechtsplegingsvergoedingen vast te leggen.

De wetgever heeft met andere woorden die bevoegdheid aan de Koning verleend.

De wetgever heeft bovendien in artikel 1022 Ger.W. bepaalt dat:

“Geen partij kan boven het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding worden aangesproken tot betaling van een vergoeding voor de tussenkomst van de advocaat van een andere partij.”

Zelfs indien al zou vaststaan dat de bedragen zoals vastgesteld door de Koning geen significant en passend deel van de redelijke advocatenkosten van de geïntimeerde zouden bedragen, kan – gelet op de thans bestaande wettelijke bepalingen – de appellante niet tot hogere bedragen dan degene die de Koning heeft vastgesteld worden veroordeeld.

In tegenstelling tot wat de geïntimeerde beweert laat artikel 1017 Ger.W. niet toe om de artikelen 1018 en 1022 Ger.W. zonder gevolg te laten.

Om de hiervoor aangenomen redenen, is het hof van oordeel dat het onderscheid tussen in geld waardeerbare en niet in geld waardeerbare zaken, wel degelijk steun vindt in de wet en dit via artikel 1022 Ger.W.

Artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 dat spreekt over “niet in geld waardeerbare vorderingen”, wordt door dit hof dan ook niet opzijgezet, zoals de appellante vraagt.

Zoals hiervoor geoordeeld zou de geïntimeerde desgevallend enkel rechten kunnen hebben ten laste van de staat die hetzij verzuimt de richtlijn binnen de gestelde termijn om te zetten, hetzij dit op een onjuiste wijze doet.

De staat is hier geen partij zodat – gelet op hetgeen hiervoor werd geoordeeld – het niet relevant is om verder in te gaan op de vraag of de gevraagde advocatenkosten van de geïntimeerde in deze zaak redelijk zijn en of de Belgische wettelijke regeling het evenredigheidsvereiste respecteert.

Op de uitvoerige argumentatie in dat verband wordt dan ook niet verder ingegaan.

Zoals hiervoor aangenomen, kan het hof de appellante niet tot meer dan de forfaitaire bedragen vastgesteld bij Koninklijk Besluit, veroordelen.

Dit betekent dan ook dat geen afzonderlijke advocatenkosten voor de discussie over de kosten kunnen gevorderd worden.

b) Rechtsplegingsvergoeding verschuldigd in eerste aanleg en in hoger beroep

De grond van de zaak betrof een stakingsvordering.

Dit betreft een niet in geld waardeerbare zaak.

De financiële belangen van partijen zijn evenwel groot.

Waar de appellante voorhoudt dat niet kan afgeweken worden van de forfaitaire bedragen zoals vastgesteld bij Koninklijk Besluit, is zij wel van mening dat het maximumbedrag voor een niet in geld waardeerbare zaak, nl. 12.000 EUR, hier te weinig is.

Volgens de appellante moet de geïntimeerde de waarde van de vordering aanreiken.

De appellante meent dat de vordering van de geïntimeerde kan geraamd worden tussen de 500.000 EUR en de 1.000.000 EUR.

Zoals hiervoor reeds aangenomen stelt in uitvoering van artikel 1022 Ger.W. de Koning – na het inwinnen van advies – de bedragen vast onder meer in functie van de aard van de zaak en van de belangrijkheid van het geschil.

Een overeenkomst (artikel 1017 Ger.W.) tussen partijen ontbreekt.

De vordering is een niet in geld waardeerbare vordering.

Gelet op de complexiteit van de zaak kan het maximumbedrag voor een niet in geld waardeerbare zaak aan de geïntimeerde voor de procedure in eerste aanleg van 12.000 EUR worden toegekend.

Wat de procedure in hoger beroep betreft:

De appellante vraagt geen kosten voor de procedure in hoger beroep toe te kennen omdat die volgens haar manifest onredelijk zijn.

Deze kosten hadden volgens haar perfect kunnen vermeden worden indien de geïntimeerde zich meer proces-economischer had opgesteld door akkoord te gaan met een uitstel totdat er definitief uitspraak was gedaan in de oppositie tegen haar octrooi.

Door het vonnis in eerste aanleg was de positie van de geïntimeerde veilig gesteld.

De appellante vraagt dan ook (minstens) een vermindering op grond van artikel 1022, 3° Ger.W. wegens het kennelijk onredelijk karakter.

De geïntimeerde benadrukt dat de appellante zelf een procedure in hoger beroep is begonnen op het ogenblik dat haar octrooi het voorwerp uitmaakte van een oppositieprocedure.

De geïntimeerde vergeet echter dat het vonnis van de eerste rechter was betekend zodat ter vrijwaring van haar rechten de appellante hoger beroep diende aan te tekenen.

De geïntimeerde houdt voor dat zolang geen (eind)beslissing was genomen over de grond van de zaak, zij zeer zware provisos moest aanhouden.

Het was niet voorspelbaar binnen welke termijn de Technische Kamer van beroep van het Europees Octrooibureau uitspraak zou doen.

Deze uitleg komt het hof plausibel voor en er dient dan ook besloten te worden dat de geïntimeerde belang had om de zaak in staat te stellen.

Zij heeft niet kennelijk onredelijk gehandeld.

De afstand van het hoger beroep is geschied in de loop van het hoger beroep en nadat de geïntimeerde reeds zeer uitvoerig ten gronde had besloten.

Het bedrag geldt per aanleg.

Voor de procedure gevoerd voor het Hof van Justitie is geen bijkomende of afzonderlijke vergoeding verschuldigd.

De wetgevende bepalingen laten zulks niet toe.

Gelet op de complexiteit wordt een rechtsplegingsvergoeding van 12.000 EUR toegekend.

c) Kosten van de octrooigemachtigde

De geïntimeerde vordert kosten van de octrooigemachtigde voor een bedrag van 63.804,25 EUR.

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn zich tegen nationale voorschriften op grond waarvan de kosten van een technische raadgever slechts worden vergoed in geval van een fout van de verliezende partij. De kosten moeten wel rechtstreeks en nauw verbonden zijn met een vordering in rechte die ertoe strekt de eerbiediging van het intellectuele-eigendomsrecht te waarborgen.

De vraag die rijst is of de kosten van de technische raadgever die hier door de geïntimeerde worden gevorderd rechtstreeks en nauw verbonden zijn met de vordering tot eerbiediging van het intellectuele-eigendomsrecht.

De appellante betwist zulks niet zodat dit kan worden aangenomen.

Het hof neemt ook aan dat deze kosten hebben bijgedragen tot de oplossing van het geschil.

De geïntimeerde verwijst naar artikel 827 Ger.W. dat bepaalt dat iedere afstand de verplichting meebrengt tot betaling van de kosten, die de voorzitter aan de afstand doende partij oplegt bij gewone beschikking, gesteld onderaan op de staat van begroting van de kosten, de partijen tegenwoordig zijnde of door de griffier opgeroepen.

Die beschikking is uitvoerbaar niettegenstaande iedere voorziening.

De geïntimeerde verwijst ook nog naar artikel 1017 Ger.W. dat bepaalt (zoals hiervoor reeds aangehaald) dat ieder eindvonnis, zelfs ambtshalve, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten, onverminderd de overeenkomst van partijen, die het eventueel bekrachtigt, verwijst.

Artikel 1018 Ger.W. noemt diverse kosten.

Dit artikel is geen exhaustieve opsomming.

Het wettelijke kader belet dan ook niet dat deze kosten aan de geïntimeerde worden toegekend.

Het hof verwerpt dan ook het verweer van de appellante waar deze ten onrechte voorhoudt dat deze kosten zouden vallen binnen het forfaitaire tarief zoals bepaald bij het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007.

Voornoemd Koninklijk Besluit betreft de vastlegging van de bedragen van de rechtsplegingsvergoeding waarvan artikel 1022 Ger.W. bepaalt dat deze een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij zijn.

De kosten van de technische raadsman in onderhavige zaak vallen daar niet onder. Bijgevolg kan het forfaitaire tarief hier evenmin genomen worden om de kosten van de technische bijstand te bepalen / te begrenzen.

Het bedrag van 63.804,25 EUR (stukken IV.1 en IV.2 van het dossier van de geïntimeerde) kan dan ook worden toegekend.

Gelet op voorgaande, gaat het hof dan ook niet in op de vraag van de appellante om een vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

d) Kosten van betekening

De geïntimeerde vraagt om de appellante te veroordelen tot de kosten voor vertaling, betekening en uitreiking van het vonnis in eerste aanleg van 1.593,41 EUR.

De kosten van expeditie en van de betekening van het vonnis in eerste aanleg zijn geen kosten in de zin van artikel 1017 Ger.W. waarin de in het ongelijk gestelde partij verwezen wordt, maar kosten van tenuitvoerlegging in de zin van artikel 1024 Ger.W.

Deze kosten kunnen hier niet vereffend worden.

4. Besluit

Gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 28 juli 2016 verzet artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn zich niet tegen de nationale regeling mits die tarieven waarborgen dat de kosten die de verliezende partij moet dragen redelijk zijn, hetgeen de nationale rechter moet nagaan.

Artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn verzet zich wel tegen een nationale regeling met forfaitaire tarieven die, wegens te lage maximumbedragen, niet waarborgen dat een significant en passend deel van de redelijke kosten van de in het gelijk gestelde partij worden gedragen

door de verliezende partij.

De geïntimeerde kan zich niet rechtstreeks op artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn beroepen om een boven de forfaitair vastgestelde bedragen een vergoeding voor haar advocatenkosten te bekomen.

De nationale rechter moet zoveel mogelijk richtlijnconform uitleggen maar hij moet wel binnen zijn bevoegdheden blijven en mag niet tegen de wet uitspreken.

Aan de geïntimeerde komt een rechtsplegingsvergoeding toe van 12.000 EUR voor de procedure voor de eerste rechter en voor de procedure in hoger beroep.

Een bijkomende vergoeding voor de advocatenkosten voor de procedure gevoerd voor het Hof van Justitie is niet voorzien in de wet.

Wat de kosten van een technische raadgever betreft, heeft het Hof van Justitie voor recht gezegd dat artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn zich verzet tegen de nationale voorschriften op grond waarvan deze kosten enkel in geval van fout van de verliezende partij kunnen worden vergoed, voor zover de kosten rechtstreeks en nauw verbonden zijn met de vordering in rechte die ertoe strekt de eerbiediging van een intellectueel-eigendomsrecht te waarborgen.

De appellante betwist niet dat deze laatste voorwaarde vervuld is.

Gelet op het feit dat artikel 1018 Ger.W. niet exhaustief is, komen de kosten van de technische bijstand van de geïntimeerde voor vergoeding in aanmerking.

De appellante wordt veroordeeld tot betaling van 63.804,25 EUR voor kosten bijstand technische raadgever van de geïntimeerde.

De kosten van betekening van het vonnis in eerste aanleg kunnen hier niet vereffend worden. Dit zijn kosten in de zin van artikel 1024 Ger.W.

5. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof:

- verwerpt alle andersluidende en meeromvattende conclusies als ongegrond, niet ter zake dienstig en/of overbodig;
- neemt akte van de gedinghervatting door de vennootschap naar het recht van de staat Delaware ROVI GUIDES INC. namens de vennootschap naar het recht van de staat Delaware UNITED VIDEO PROPERTIES INC.;
- neemt akte van de afstand van hoger beroep van de appellante;
- veroordeelt de appellante tot de kosten van beide aanleggen en vereffent deze aan de zijde van de geïntimeerde vastgestelde kosten, zoals hierna herleid:
  - rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: 12.000,00 EUR
  - rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 12.000,00 EUR
  - kosten octrooigemachtigde: 63.804,25 EUR
- wijst het meer en/of anders gevorderde af.

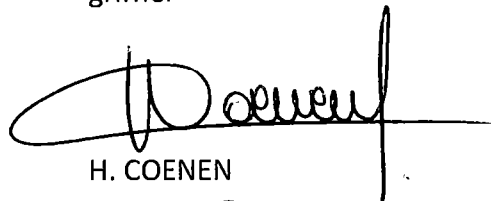
Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **ACHT MEI TWEEDUIZEND ZEVEN-TIEN** door:

M. BLEYENBERGH
R. LYEN
H. COENEN
G. VELTMANS

raadsheer, dd. voorzitter
raadsheer
raadsheer
griffier

G. VELTMANS

H. COENEN

R. LYEN

M. BLEYENBERGH

